

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5653/2021
06.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Угљеша Жарковић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., кога заступа Едита Трабак, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 139/2018 од 03.03.2021. године, на седници одржаној 06.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 139/2018 од 03.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 213/14 од 27.03.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен снижени прецизирани тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплати по 80.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.03.2017. године, као дана пресуђења до исплате и да им накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 137.700,00 динара, са законском затезном каматом од 27.03.2017. године, као дана пресуђења до исплате, док је одбијен део тужбеног захтева да се обавезе тужени да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплати преко досуђених износа од по 80.000,00 динара до тражених 120.000,00 динара, са каматом, као и део захтева за накнаду трошкова поступка преко досуђених 137.700,00 динара до тражених 168.800,00 динара, са каматом. Ставом другим изреке, тужилац ББ је ослобођен плаћања судске таксе.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 139/18 од 03.03.2021. године, ставом првим изреке жалба тужилаца је одбијена, а жалба туженог делимично усвојена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцима исплати на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених душевних болова због повреде части и угледа по 30.000,00 динара, уместо раније досуђених 80.000,00 динара, док се одбија захтев преко досуђених износа накнаде, са законском затезном каматом од 27.03.2017. године, до исплате и обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 123.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности, уместо од дана пресуђења 27.03.2017. године до исплате,

док је одбијен захтев у делу у којем тужиоци потражују исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова поступка у периоду од дана пресуђења 27.03.2017. године па до дана извршности, а жалба туженог је у преосталом делу одбијена и првостепена пресуда у преосталом побијаном непреиначеном делу потврђена. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 13.900,00 динара, док је ставом трећим изреке одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 28.04.2014. године.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, из ког разлога је и ревизија недозвољена, у смислу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, у конкретном случају ревизија није дозвољена, јер се наведена одредба не може применити у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (члан 467. ЗПП), предвиђено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена, јер специјално правило искључује примену општих правила.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**